demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya del 6 al 12 d'abril de 1978 Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-12º, 2ª, Barcelona

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. nº 20

5 d'Abril: l'atur contra l'atur

Al voltant de les consignes FRONT A L'EUROPA DELS CAPITALISTES PER UNA EUROPA DELS TREBALLADORS! les centrals sindicals, excepció feta de la CNT, han recolzat la crida de la CES (Confederació Europea de Sindicats) a una Jornada contra l'atur i la crisi.

Aquesta diada pot significar un primer pas cap a una acció general de tots els treballadors, capaç d'imposar les seves reivindicacions, desarticulant l'ofensiva patronal i els intents del govern de fer-nos pagar LA SEVA crisi, amb l'excusa de "l'austeritat compartida", la formulació de la qual mitjançant els acords de la Moncloa ha significat l'augment de l'atur, la pérdua del poder adquisitiu dels salaris, multiplicació dels tancaments d'empreses i expedients de crisi... I això al costat dels retalls de la llibertat sindical, l'apropiació del patrimoni sindical pel govern...

Diferentes accions unitàries il voltant de la preparació d'aquesta jornada s'han produït al Baix Llobregat, a on una assemblea de més de 1500 delegats representant a 302 empreses decidiren sumar-se a una manifestació unitària el diumenge dia 2 a Cornellà, i que finalment no pogué celebrar-se degut a la gran pluja que va caure. També a l'Hospitalet, además de les accions del dia 5 tingué lloc el dijous 6 una manifestació convocada per CC.OO., UGT i CSUT.

Aquests fets contrasten amb la preparació que en general les direccions d'UGT i CC.OO. estàn fent al reduir-la a una sola hora d'atur, negant-se a preparar concentracions massives fora de les empreses... En contes d'això a totes les seccions sindicals, federacions, Unions locals dels sindicats, als consells de delegats es tenia d'haver obert la discussió fent assemblees a tots els llocs de treball per a decidir l'abast de l'acció.

Només d'aquesta manera la jornada haurà significat un augment de la confiança dels treballadors en les seves forces, un augment de llur combativitat i un reforçament de les centrals sindicals.

Només així aquest dia haurà estat una autèntica diada de mobilització contra l'austeritat capitalista, contra l'atur i la crisi, per la llibertat i la unitat sindical. ■

M.G.

reempendre la movilització!

Finalitzades les vacances de Setmana Santa, ens trobem amb un expedient de regulació de treball a la Seat, amb el tragicòmic viatge d'en Tarradellas a Madrid, amb la denúncia dels advocats dels Joglars contra Coloma Gallegos... Es el llegat de les setmanes, dels mesos anteriors, el rastre de les lluites que hem dut, les conseqüències dels combats fets a mitges, les implicacions de moltes negatives a mobilitzar.

Pel que fa al moviment obrer, en el sentit més estricte del terme, la convocatòria del dia 5 malgrat les seves limitacions pot contribuir a reforçar la confiança dels treballadors en les seves forces, a revifar la vida sindical, a donar un recolçament a les actuals mobilitzacions pels convenis i contra la crisi. De tot això se'n parla en altres llocs d'aquests periòdic.

Aquí voldriem entrar una mica en la represa de la mobilització política, de la oportunitat que ens donen les properes dates del 14 d'Abril (aniversari de la II República) i del 23 d'Abril (diada amb tradició de lluita nacional), amb horitzó del 1 de Maig. Però, abans cal fer esment d'algunes iniciatives que van obrint camí a la represa de la mobilització.

MONTCADA: UN FRONT DE LES ORGANITZACIONS OBRERES PER GUANYAR LA DEMOCRACIA

"... fem una crida a tota la població de Montcada a sortir al carrer doncs sabem que a més a més del debat parlamentari és fonamental i imprescindible la mobilització massiva i unitària per assolir els nostres drets i llibertats".

Amb aquestes paraules acaba un manifest signat pel PSOE, PSUC, PSC (R), PTE, PCOC, ORT, OIC, OCE(BR) i lògicament la L.C.R. a més dels sindicats locals de CCOO UGT, USO i SU i les Asociacions de Veins. En parlem per l'interés que té i perquè molt ens temem que ni "Treball" ni "L'Opinió Socialista" en faran esment.

El fet, importantíssim, és que el poble de Montcada sortirà al carrer aquest dissabte dia 8, per marxar des dels barris fins a concentrar-se a la Pça. Rafael del Rio a dos quarts de vuit del vespre. I ho farà a partir d'una crida signada per totes les organitzacions obreres i populars de la localitat (es troba a faltar el recolzament del PSC i del CSUT i la CNT), darrera aquestes tres reivindicacions:

– Per una Constitució democràtica que reconegui tots els drets i llibertats.

– Per unes eleccions municipals lliures i ara; per una llei local i electoral, veritablemente democràtica.

– Pel dret d'autodeterminació de Catalunya

No cal dir gaire cosa més, avui aquesta manifestació de Montcada és una fet una mica excepcional. Si a totes les ciutats i els pobles de Catalunya es repetissin aquest tipus de convocatòries obreres unitàries, no sols és clar que el govern no podria seguir aplaçant les municipals, sinó que estariem molt prop de fer recular la majoria parlamentaria de UCD i AP. Aquest és el camí.!.

MITING LCR A SABADELL

Precisament per contribuir a una presa de conciència de la necessitat d'avançar cap a la constitució de fronts d'unitat obrera locals i comarcals, amb un programa d'objectius democràtics que defensi

segueix a la pàgina 2

seat

EL GOVERN IMPOSA LA REGULACIÓ

No van aconseguir aturar la regulació

El mateix dia anterior a les vacances de Setmana santa, era concedida la regulació de treball encara que reduïda de 24 a 16 dies. Així l'empresa i l'administració implicada evitaven una possible resposta per part dels treballadors.

La primera fasse d'un procés que pot conduir en el futur cap a agresions més greus al nivell de treball dels treballadors, es tanca.

Ara bé, la comanda de regulació de treball per part de l'empresa no ha trobat una resposta àgil afirmativa de l'Estat com altres vegades. La capacitat d'acció dels treballadors després del procés d'organització sindical que es desenvolupa als nostres dies, i les diferències internes en el sí de la burgesia i de l'administració central davant les conseqüències tant econòmiques com socials d'acceptar sense més al comanda inicial de 24 dies de regulació, han moderat els efectes del terrible cop que 24 dies de regulació de treball haguessin representat sobre la multitut de petites i mitjanes empreses auxiliars de SEAT.

Malgrat tot aquestos 16 dies tindran nefastes conseqüències, moltes empreses hauran de tancar, i després no hi ha cap garantia de que la direcció de l'empresa no torni a la càrrega amb una nova comanda de regulació al govern o quelcom pitjor. Ja hem vist com l'empresa és capaç de pressionar sobre el govern i els treballadors reduint pel seu compte brutalment el nivell de producció (justificant-ho per la manca de suministres de materials al no ser pagades les empreses auxiliars per la falta de liquidesa a causa de l'stock).

Només una contundent mobilització general podrà disuadir a l'empresa d'anar a coses més fortes contra els treballadors de SEAT i de les empreses auxiliars. En aquest sentit la mobilització del 5 d'abril, encara que positiva pel seu caracter unitari, ve retrassada i és molt insuficient per a fer retrocedir el govern i la patronal de llur ofensiva antiobrera generalitzada.

Els treballadors de SEAT devem aquesta possibilitat de mobilització per a treure les conseqüències i lliçons de la regulació de treball, de les febles accions realitzades fins ara, de la crisi en les seves conseqüències més diverses, i preparar unes bases programàtiques i de mobilització més enèrgiques que deuen començar amb la necessària solidaritat amb tots el treballadors de les empreses auxiliars de SEAT que veuen perillar els seus llocs de treball.

La consigna de les 36 hores setmanals, bandera de l'acció general a escala d'Europa del dia 5 d'abril, cal que passi les fronteres de l'estat espanyol i ocupar el primer lloc de les nostres reivindicacions i mobilitzacions. ■

Diosdado Toledano

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA LCR IV INTERNACIONAL

DONA I CONVENIS

Dins de tot el moviment entorn els convenis, enguany les reivindicacions de la dona treballadora prenen un caire molt més combatiu, més polític, molt més important. Obrir una polèmica entorn aquest aspecte de la negociació dels convenis, és la intenció d'aquest article. Amb aquesta finalitat, hem convidat a una roda de premsa a diverses dones, treballadores de la classe obrera i afiliades a centrals sindicals. Hem parlat amb *Montserrat V.B.*, treballadora de U.M.E. Nou, *Marisa*, treballadora de Telefónica i membre del Secretariat de Telefònica de CC.OO., i *Montserrat*, treballadora de BELLES, S.A., (Textil) i membre de CC.OO.

DEMÀ: La discriminació de les dones treballadores arreu l'Estat, en relació als seus companys homes, és un fet prou evident. Però, com es concreta aquesta discriminació en el vostre ram?

MONTSERRAT (Telefònica): A la Telefònica, la discriminació que patim les treballadores pel fet de ser dones, és molt molt gran. De fet, teòricament aquesta discriminació no existeix, si més no d'una manera tan forta com ens hi trobem en la pràctica. Aquesta subtil discriminació és reflexa sobretot dins les categories: no hi ha manera que una dona pugui accedir a ser operadora, mecànica..., només cal dir que, de 200 "mandos" intermitjos, només una proporció del 2-4% són dones!! La discriminació en relació als sous, també és prou clara: els salaris de les telefonistes són molt més baixos que no pas els dels operadors, mecànics... malgrat considerar-se de la mateixa categoria.

DEMÀ: La negociació del conveni a la Telefònica es realitzà durant el mes de Desembre. Quin paper veu jugar les dones en aquesta negociació?, quines reivindicacions vareu presentar?

MONTSERRAT (Telefònica): De fet, la negociació del nostre conveni es portà sense haver-hi abans unes eleccions sindicals, i fou duta a terme per l'antic jurat d'empresa. Això va influir, indubtablement, en que nosaltres, les treballadores, no confiessim gens en la satisfacció de les nostres reivindicacions específiques en aquest conveni.

Dins les telefonistes hi ha un porcentatge molt baix de sindicació, però no és fruit d'una poca combativitat, doncs tenen una consciència clara de l'explotació que pateixen com a treballadores. Moltes d'elles varen trencar els seus carnets d'afiliades en veure la impotència de les centrals en lluitar per les seves reivindicacions. Però moltes d'elles es reuneixen periòdicament per discutir la manera d'aconseguir que *la jornada temporal de sis hores* (única reivindicació aconseguida a les primeres negociacions del conveni) sigui *fixa*. En aquest sentit, i tenint en compte que el conveni encara és obert, les telefonistes han començat a treure notes a la premsa... incidint sobretot entorn el problema que tenen plantejat actualment: les volen *reclassificar* dintre de les limitades categories, o bé trobant-se obligades a encaminar-se vers el camp administratiu o de venda al públic. Les eleccions sindicals són ara, al mes d'Abril, i esperem que els resultats –així ho impulsarem– ens siguin favorables per poder lluitar més unitariament i acabar amb aquestes discriminacions.

DEMÀ: Les negociacions al conveni del Metall han començat ara, i el plaç acaba el 30 d'Abril. Sabem que allí existeix un Grup de Dones de CC.OO. Montserrat, quin treball heu dut com a grup davant aquest conveni?, amb quins problemes us heu trobat?

MONTSERRAT (Metall): L'única reivindicació que forma part de la plataforma de la *Comissió paritaria* que negociarà (formada per les centrals i per gent que ja negociava l'any passat), és: "a treball igual, salari igual sense discriminació de sexes", a desenvolupar a cada empresa. Pensem que això és massa general, i a les dues assemblees de dones realitzades davant el conveni provincial del metall, nosaltres vem plantejar una plataforma concreta de reivindicacions, de les quals els principals punts són:

– Desaparició de les categories professionals en raó del sexe.
– Igualdat d'oportunitats en quant a la promoció professional dins de les empreses.
– Lliure accés de les dones a tot tipus de lloc de treball.
– Dret a les excedències pels fills nascuts vius (tant per dones com per homes).

Pensem que, davant l'atur, del qual les dones en som les primeres afectades, cal reivindicar el *manteniment del lloc de dona*, en cas d'excedència o substitució.

DEMÀ: Dins la Comissió Paritaria que és, en definitiva qui negocia, quin paper jugueu?

MONTSERRAT (Metall): Es molt gran la necessitat que hi hagi la presència d'una o més dones en su formació. Fins ara les treballadores també hem estat marginades d'aquest tipus de tasques, i pensem que ja és hora que ens deixin demostrar que també sabem lluitar i defendre, no només les nostres reivindicacions com a dones treballadores, sinó també les de tots els treballadors. Actualment, això s'està discutint, doncs encara no se sap la integració definitiva de la comissió deliberadora.

DEMÀ: El ram del Textil és un dels rams on hi treballen més dones. Això fa que la discriminació sigui molt més general: dels acomiadats afectats per l'atur, un 80% són dones, les condicions de treball són molt rudimentaries i els salaris baixos. A tot això, cal afegir l'important nombre de dones que treballen a domicili en unes condicions de pures rates. Marisa, com va el conveni?, teniu possibilitats de millorar aquesta escandalosa situació?

MARISA (Textil): Ens trobem amb que els convenis són per *agrupacions*, uns acabaven pel Desembre, altres pel Març. Però al Setembre això es va denunciar i vem aconseguir aprovar un *conveni unificat*. No obstant, degut la forta discriminació que patim, la participació de les dones en les negociacions és pobre. Respecte les nostres reivindicacions com a treballadores, encara gairebé no hi ha hagut cap discussió, només mínimament al Grup de Dones de CC.OO. que funciona. La plataforma elaborada per la Comissió Deliberadora (formada exclussivament pels sindicats) no en recull cap, únicament l'amnistia per les dones acomiadades per motius relacionats amb la seva conducta moral i personal (mares solteres, anar-se'n del domicili patern...), i que les dones en estat puguin reivindicar un millor lloc de treball a partir del quart mes.

Al textil, ens passa una cosa semblant que a la Telefònica: teòricament les categories no son discriminatories, però a la pràctica si. Un fet important és que a les darreres eleccions sindicals, han sortir bastantes dones, i això ens ajudarà.

DEMÀ: Res més. Els vostres comentaris són prou clars. Esperem doncs que la vostra condició de dones treballadores millori en aquests convenis, i com a mínim, conscienci als vostres companys homes de la doble explotació que patiu com a dones.■

MIMA B.F.

reempendre la movilització

les necessitats polítiques dels treballadors i s'enfronti als projectes de la UCD, es la raó per la què la LCR impulsa una campanya de mitings amb trés punts:

– **Per una Constitució que reconegui totes les llibertats**
– **Eleccions al Parlament de Catalunya.**
– **Eleccions Municipals lliures i ara mateix.**

Aquest cap de setmana, concretament el divendres al vespre, es fa un d'aquest mitings a Sabadell, una ciutat catalana on comunistes i socialistes van treure una majoria aclapadora a les eleccions del 15-J. Els companys i companyes de la LCR faran una proposta per a fer rendable aquesta força obrera majoritària i perquè no es malmeni –com ara– pels despatxos de La Moncloa i les sales de les Cortes.

UN PROJECTE UNITARI PEL 14 D'ABRIL

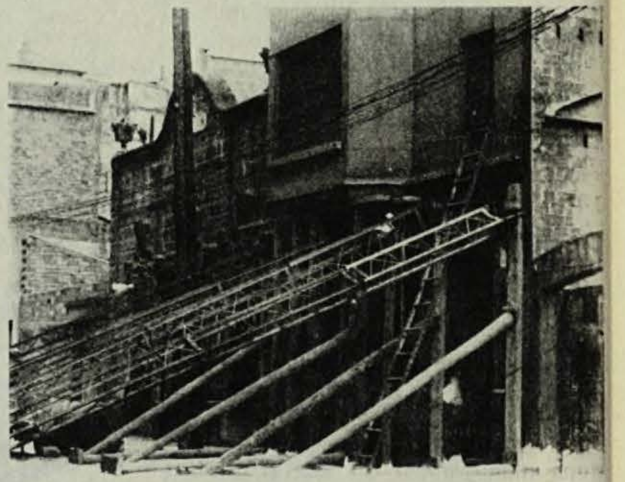
Si no surt cap impediment polític i si es superen els problemes pràctics (ara mateix, a Barcelona quasi no hi han locals per a fer mitings!) el proper 14 d'Abril hi haurà un **miting unitari**. Probablement l'impulsaran nou partits d'esquerra, que recolzen els "8 punts" front a la Constitució, dels que parlavem fa unes setmanes: LCR, PSAN, BR, OIC, MCC, PCT, POUM, AC, CUM. Entre ells –naturalment– la majoria de les forces que van convocar la manifestació contra el Consell de Guerra als Joglars.

Nosaltres pensem que aquest miting ha de fer-se i ha de servir per a plantejar l'exigència d'autodeterminació, mitjançant eleccions al Parlament de Catalunya, deixant aquest objectiu molt clar de cara a rellançar-lo en els actes que hi hagi al voltant del 23 d'Abril.

També pot ésser un acte molt important per consolidar els acords assolits en torn a la Constitució i rellançar la campanya unitària de recollida de signatures i d'actes de sensibilització per pobles i barris.■

Pere Puig

OCUPACIONS DE VIVENDES AL "BARRI XINO"

Al districte Vè les condicions de degradació de les vivendes i la manca de les matiexes és prou coneguda. Malgrat això n'existeixen algunes amb condicions d'habitabilitat acceptables i que estan tapiades fruit de l'expropiació de l'Ajuntament cara a la continuació del que pretenia ser una nova operació especulativa, el perllongament de l'Avinguda García Morato.

El mes de febrer passat es varen realitzar, sota el recolzament de l'Associació de Veïns, cinc ocupacions de vivendes per les respectives families que amb greus problemes d'habitatge s'havien presentat a l'Ajuntament. Avui encara están esperant la promesa d'en Socias sobre la concessió de contractes a precari.

Cal deixar clar que després de les famoses declaracions de Martín Villa sobre la repressió de les ocupacions i els actuals judicis a presidents d'Associacions de Veïns, el panorama no era gens favorable, però vet aquí que l'Ajuntament d'en Socias no s'ha oposat a que aquestes families poguessin ocupar qualsevol de les nombroses vivendes tapiades i expropiades per ell mateix. I és que tampoc podia fer res més.

En un barri com aquest on el nivell de degradació és altíssim i on l'única intervenció municipal ha estat expropiar i tapiar unes vivendes per a obrir l'Avinguda García Morato enderrocant mig barri, l'ocupació de vivendes era la única sortida immediata, tant per a exercir el dret a la vivenda com per frenar el lògic procés degradatori de les vivendes desocupades. En el mateix camí hi han hagut també ocupacions "per lliure", i el regidor Abellan –lligat a l'extrema dreta i antic defensor de l'obertura de l'Avinguda– ha concedit vivendes en determinats cassos, ja us els podeu imaginar, al marge del propi Ajuntament.

De moment les expropiacions han estat congelades, aquesta és la nostra primera victòria.

L'Associació de Veïns pensa d'una manera correcta que s'han de construir vivendes socials, com les 173 que aviat es construiran, però al que no està disposada avui per avui és a que el barri sigui enderrocat i edificat de nou. Ningú pot garantir qui ocuparia les noves vivendes ni quin seria el seu preu. Significaria en definitiva perdre la identitat social del barri.

Creiem que es necessari la posta en marxa d'un **Pla de Reforma Interior** que contempli la remodelació i rehabilitació de les vivendes i de l'estructura del Districte. Això ha de començar a fer-ho l'Ajuntament obrint les vivendes tapiades per a que siguin habitades, i conservant i posant en condicions les vivendes expropiades, actualment de propietat municipal.

A curt terme l'unic camí i la ùnica política fonamental d'intervenció municipal als cascs antics és la rehabilitació. Hi ha experiències arreu d'Europa però aquí la nostra legislació encara no la contempla. De totes maneres la solució a mig i a llarg terme és la municipalització del sol urbà i donar-li una utilització amb control popular. D'aquesta manera potser es podrien enderrocar vivendes i construi-ne de noves, però sempre sense sortir del barri i conservant uns lloguers que mai arribin a superar el 10% del sou.

Potser ja avui en dia podriem avançar en aquest camí: hi ha més de mil vivendes expropiades que són de propietat municipal, el que cal ara és redactar un Pla Popular i continuar amb els estudis que l'Associació està fent. Després s'haurà d'imposar aquest Pla a l'Ajuntament, i així vindrà la solució al problema de la vivenda.■

Jaume Artigues.

VILANOVA I LA GELTRU

Després de tres dies de vaga, victòria obrera a FISA

El passat divendres 31 de març, tot eren rialles i felicitacions entre el miler llarg d'obrers que composen la plantilla de la fàbrica FISA. Cap al migdia, els treballadors en vaga, reunits en assemblea, rebien la noticia de que la direcció de l'empresa havia accedit a un augment mitjà de 7.315 ptes., distribuides de manera que afavoreixin els salaris més baixos. Es van cantar "Els Segadors" i "La Internacional" enmig d'una alegria indescriptible.

Fer saltar els "topalls" de la Moncloa

No n'hi havia per menys. Amb tres dies de vaga (dimarts, dimecres i dijous) s'havia aconseguit el que es demanava, sense cap mena de repressió i passant pel damunt dels 'topalls' fixats en els acords de La Moncloa. Aquest era l'argument de l'empresa per negar-se a accedir a la reivindicació obrera i oferir tant sols un augment de 3.500 ptes. El conveni no es renova fins al mes d'octubre i actualment un peó cobra 26.000 ptes. En aquestes condicions, els treballadors demanaven un augment lineal de 7.000 ptes. a partir del mes de gener. Han obtingut 7.315 a partir del mes d'abril i, encara que no es pugui mesurar en xifres, ha suposat un gran avenç en la unitat de totes les categories dins de l'empresa i també la consolidació de la democràcia obrera: comitè unitari d'empresa, responsable davant de l'assemblea que és qui decideix.

Com recula la patronal

Quan es produeix una victòria com la de FISA, en la que els fets van molt més lluny que tota la xerrameca sobre les "contrapartides" de La Moncloa, els reformistes de tota mena es donen pressa a dirnos que és una excepció. La lluita de FISA en tot cas es "l'excepció que confirma la regla", la regla de que allí a on es lluita es guanya. Veiem-ho: per primera vegada a la vida s'ha aconseguit una acció unitària de tota l'empresa, inclosos els tècnics i administratius i, alhora, unitària del comité d'empresa i de les centrals sindicals que hi son presents (CC.OO. majoritaria, UGT en segon lloc). D'altra banda, quan se li van demanar a l'empresa les dades sobre la productivitat i la massa salarial, va deixar de parlar dels impediments legals del Pacte de la Moncloa. No solament l'atur fou total a l'interior de l'empresa sinó que el comité va arribar a un acord amb els rams del transport dels sindicats locals per a evitar que els empresaris poguessin treure mercaderies del magatzem. Per últim cal dir que pel dissabte 1 d'abril el comité i els sindicats havien convocat una manifestació de recolzament a la lluita, a la que es podia preveure una assistencia massiva de tots els treballadors de Vilanova (Pirelli, Imsa, etc.). Lògicament la manifestació fou canviada per una festa popular per a celebrar la victoria assolida.

Corresponsal.

El Vallés:

VOLEM QUE GALLECS SIGUI ZONA VERDA

El proper 9 d'abril es farà una marxa ciclista i diversos actes per a reivindicar Gallecs com a zona verda i pulmó del Vallés.

Gallecs és una extensa zona de 1472 Hs. expropiades pel Ministeri de la Vivenda, l'any 1970, a diversos municipis per tal de construir una monstruosa ciutat de 150.000 habitants per a "descongestionar" Barcelona. Així es deixava a moltes families sense casa i sense mitjans de vida tot ofegant-los enmig d'una gran ciutat i hipotecant el futur dels nostres pobles.

L'operació per altra part és la típica especulació de comprar barat urbanitzar y vendre car. Els voltants de la urbanitzadora hi giren la Banca Catalana, el Banc Industrial de Catalunya i les Caixes.

El primer Pla d'urbanització va ser urgent. Ara ja se n'ha fet un altre i segons diuen només hi volen construir vivendes per a 20.000 habitants per a recuperar els diners de les expropiacions.

El cas és que a Mollet, que està al costat mateix, hi ha més de mil vivendes buides i ara la Comissió per a la Defensa de Gallecs –que és qui convoca els actes que culminaran el dia 9– està elaborant una proposta alternativa que servirà per a que Gallecs sigui el pulmó del Vallés. Només s'han de construir a Gallecs edificis que completin o comencin equipament (hospitals i escoles) de les poblacions de les rodalies. La resta ha de ser zona verda. Al mateix temps es col.lectivitzaria la zona i es reconstruirien les masies.

Aquest el camí, l'Estat que carregui amb les tres mil milions de pessetes que es pagaren per les expropiacions i les poblacions veïnes que disfrutin d'una zona verda i d'equipaments.

Ens temem, però, que el camí serà llarg i que caldrà el recolzament a la lluita de tots els partits polítics. Nosaltres en la mida de les nostres forces ens comprometem a fer-ho.

Metall de Barcelona

MOMENTS DECISIUS PEL CONVENI

Entrevista amb el nostre company Pedro Navarro

Els treballadors del metall de la "provincia" de Barcelona ja han començat a mobilitzar-se entorn la preparació de la negociació del seu conveni col.lectiu. Assemblees a les fàbriques, assemblees de zona, reunions unitàries de centrals sindicals a tots els nivells, discussió de la plataforma que ja està pràcticament configurada... Tot això forma part d'un clima d'ebullició sindical i obrera, promesa de força i d'unitat per enfrontar-se a la patronal. Patronal que, sens dubte, va a mostrar-se molt dura i a tractar de treure'n el màxim profit al seu benefici dels acords de la Moncloa. Cada dia va quedant més clar que caldrà recórrer a la vaga i a altres formes d'acció directa de masses per fer recular els empresaris i aconseguir les reivindicacions acordades unitàriament. De totes maneres, a jutjar per la situació actual del ram, les perspectives de mobilització es poden contemplar amb optimisme. A un lloc com la zona centre, on a la vaga de fa 2 anys es reunien per preparar-la unes 30 persones, i a plena vaga es feien assemblees de 300, en l'actualitat es fan assemblees de 200-250 només a la fase de preparació, i aquesta situació no és excepcional, sinó que tant a les zones de Barcelona (on es concentra el 75% de treballadors del ram) com a comarques, hom pot parlar de participació massiva en el procés de discussions actualment obertes.

Pedro Navarro, treballador de Numax i militant d'UGT, és possiblement el militant del nostre partit més conegut per la seva participació a la lluita contra l'atur i el tancament d'empreses, des de l'ocupació de Numax fins l'impuls de la "Coordinadora d'empreses en crisi" i la recent "setmana contra la crisi". Avui, el portem a aquestes pàgines perque ens informi d'aquest conveni, per la seva participació destacada a l'actual procés assembleari.

Pedro Navarro: la lluita de Numax fou la seva escola sindical

– *Pedro, com està la discussió de la plataforma?*

– En aquest moment, s'ha aconseguit un acord unitari de totes les centrals sindicals, excepte la CNT, entorn una plataforma de 11 punts. Aquesta és la plataforma base que els sindicats proposen als treballadors del ram per la negociació del conveni. Ara es tracta de que tots els metal.lúrgics la ratifiquin a les assemblees d'empresa i de zona o comarca, i a la vegada la ratifiquin en allò en que no hi hagi acord i concretin i desenvolupin cadascuna de les reivindicacions. Per exemple, a la meva zona (la zona centre de Barcelona) la plataforma ja ha estat aprovada, afegint-li un punt, en el qual s'exigeix que cap empresa pugui enretirar-se del conveni, si aquest supera els acords de la Moncloa, ni aplicar el 5% de reducció de plantilla. Altres punts han estat també desenvolupats, exigint el 100% de salari en cas d'atur, el manteniment com a mínim de la proporció actual de llocs de treball ocupats per dones, al ram, l'aplicació dels dies de vacances pagades en cas de part, indistintament al home o a la dona, etc.

– *S'ha arribat a altres acords entre les centrals?*

– Malhauradament, no hem pogut arribar a un acord unitari sobre la forma de negociació del conveni. La posició oficial d'UGT i CNT, és que han de negociar els sindicats; la de CC.OO., USO i SU que ha de fer-ho una comissió mixta de representants de les centrals i delegats de zona i comarca; el CSUT té una polèmica interna sobre això, al principi estaven amb UGT i CNT, ara sembla que recolzaran la mixta. De totes maneres la questió s'ha de resoldre mitjançant la discussió a les assemblees de zona i comarca, discussió que, en principi tots els sindicats han dit que atacaran. Jo crec que sortirà endavant la mixta, a Barcelona ja s'han pronunciat per ella a Zona Centre i a Sants.

– *I les altres zones?*

– Que jo sàpiga, a Poble Nou s'han pronunciat per la negociació de les centrals, a Sant Andreu encara no ho han fet i a Zona Franca el procés és encara molt endarrerit. No obstant, tothom sap que a comarques prefereixen una negociació mixta.

– *I tu?*

– La meva posició personal, com la de tots els companys i companyes del Metall de la LCR, és que ha d'haver el màxim control de tots els treballadors sobre la negociació. El protagonisme d'aquesta hauria de recaure sobre els delegats i llurs decissions haurien d'ésser consultades i ratificades a les assemblees, siguent les centrals sindicals presents en tot el procés, exposant les seves possicions i comprometent-se a impulsar els acords. Aquesta ha estat la proposta de Numax a l'assemblea de la zona.

– *Quines altres empreses integren la zona centre?*

– Empreses importants o "que sonen" hi ha a la zona, a més de Numax, Roselson, Josa, Cardellach, Gispert, Flamagàs... i una infinitat de petites empreses i tallers.

– *Quin és ara el seguent pas a donar?*

– Des del nostre punt de vista, el de la LCR, hauria de tractar de recollir tot el procés divers i desigual de discussió i preparació, culminant en una **assemblea general** de tot el ram. Aquesta assemblea general ha de servir per consolidar la unitat de tots els hombes i dones del Metall, de cara a les accions que cal emprendre i és a la vegada una primera demostració de força, abans d'asseure's a negociar amb la patronal. Per ara, la majoria de les centrals i les assemblees estan d'acord en convocar-la i l'única questió pendent és fixar una data de comú acord. Pero hi ha dos problemes:

D'una banda, el PSUC no recolza la convocatòria, alegant que no té cap utilitat, que seria prematura, etc. Aquesta actitut no és nova, ja fa dos anys, la possició oficial del PSUC tendia a separar Barcelona de les comarques, la qual cosa els permetia manipular en un lloc la informació d'altres i viceversa. Aquest any, la participació en el procés assembleari és molt superior i aquestes maniobres seran més difícils. Confio que aviat arribem a cel.lebrar aquesta **Assemblea General, unitària i massiva.**

Però, d'altra banda, la CNT que no recolza la plataforma, exigeix que es convoqui l'assemblea a la data que ells varen proposar, és a dir, el 6 d'abril, amenaçant en convocar-la ells per la seva compte aquest dia. La CNT desconfia, i amb raó, de les maniobres que es puguin fer per a que el conveni del Metall no superi els límits signats a la Moncloa. Però la via que està prenent no és la més adient per enfrontar aquest perill. En lloc de confiar en els acords de les assemblees i en la coordinació dels delegats, es llença a l'aventura d'enfrontar unes centrals amb les altres. Això pot ésser fatal pel ram, provocar una gran divissió i confusió, facilitant les maniobres dels que volen prescindir de les assemblees i els delegats i dels que només els volen per assegurar-se el control de la mobilització.

M. Garcés.

"... el màxim control de tots els treballadors sobre la negociació"

PLATAFORMA REIVINDICATIVA DEL METAL

- **Amnistia Laboral**
- **Llibertat Sindical**
- **Vigencia del conveni fins a desembre**
- **Jornada de 40 hores setmanals**
- **Festes catalanes, no recuperables.**
- **Salari de 33.000 ptes. brutes**
- **Jubilació als 60 anys amb el 100% del sou**
- **Dues pagues extres equivalents a 30 dies del sou real o 30 dies de vacances.**
- **100% del sou en cas d'enfermetat o accident**
- **Igual Treball, igual salari, igual categoria, sense discriminacions d'edat ni de sexe.**

BARÇA LA DEMOCRÀCIA "CULE": DE A.P. A C.D.C.

Pel proper 13 de Maig estàn previstes les eleccions a la Presidència del Barça F.C. (1). Des de fa setmanes l'ambient electoral es nota per tota la ciutat i especialmente els dies de partit, que és quan han aparegut veritables "shows" a l'estil dels USA: noietes amb "shorts" i la samarreta del Barça, roulottes de propaganda, paradetes, pancartes, etc. Els precandidats ho varen fer tot per tal d'aconseguir les mil i pico signatures que els hi calien. Ara, una vegade obtingudes les necessàries per a ser canditat, han quedat proclamats oficialment cinc: Víctor Sagi, Josep Lluis Núñez, Ferran Ariño, Nicolau Casaus i Joan Casals.

La història més propera d'una batalla electoral tan renyida es remonta al gran combat que haurien de lliurar l'Agustí Montal i en Pere Baret. En aquell moment hi hagué fortes pressions del aleshores Governador civil, de Joan Antoni Samaranch, d'en Joan Gich, etc. que varen considerar perillós en Baret, pel fet de que tenia, gràcies al seu pas temporal en la directiva d'en Carreras, proves de corrupció que comprometien diferents sectors professionals de Barcelona, fins i tot de la premsa. Tenint doncs totes les de guanyar, en Baret va perdre: a les eleccions hi hagué tota mena d'irregularitats (morts que votaven, etc.) i, de fet, l'home que la dreta i Madrid varen recolzar va ser en Montal, malgrat que amb ell hi anessin alguns "nacionalistes" infiltrats, que, per altra banda, aviat serien purgats per ordre directa de Madrid.

Sagi, talla el bacallà, Ariño l'havia tallat, Nuñez vol tallar-lo

Ara, de nou, el Barça torna a trobar-se davant la segona gran lluita pel poder.

QUI SON ELS CANDIDATS?

Victor Sagi

Podem dir que és el candidat del "continuisme", del "porró" que es passen de mà en mà. Lligat ara amb la UCD i abans amb franquistes moderats, va fugir de la República l'any 36 i tornà als anys 40. Relacionat amb l'aparell del "Movimiento", obtingué l'exclusiva de la publicitat per la cadena azul, i fou el primer publicitari de TVE. Mitjançant els negocis el seu nom es lliga al de Pio Cabanillas i Romeo Gorria i al del ex-delegat de la Delegación Nacional de Deportes, Joan Gich. D'ell es pot dir que és el candidat de la burgesia tradicional.

Josep Lluis Nuñez

Nascut a Bilbao, és el propietari, junt amb 140 empreses més, de la constructora Núñez i Navarro, coneguda per acaparar tots els xamfrans de la ciutat. Típic home de negocis intel.ligent i sense escrúpols aprofità el franquisme i el porciolisme per a embutxacar-se un bon bocí de diners. Front a la vella burgesia representada pels Llaudet, Carreras, Montal... s'erigeix com a representant de la nova burgesia especuladora. Té molts amics a AP.

Ferran Ariño

Es l'home que compta amb més simpaties per part del soci popular i és qui defensa una alternativa més progressista: descentralització de les instalacions esportives, conversió de la quota de soci en una mena "d'assegurança esportiva", més drets per al soci mitjancant la figura del Congrés de Socis, que hauria de controlar la Junta i el President, etc. (2). De fet ens trobem davant una política típica de classe mitja que busca la "estabilitat social" mitjançant la pràctica esportiva. Recordem que l'Ariño és amic d'en Jordi Pujol. No es extrany doncs que els partits obrers que tant cerquen la "consolidació de la democràcia" recolzin, encara que indirectament, aquesta candidatura.

El altres dos candidats, **NICOLAU CASAUS** i **JOAN CASALS**, amb menys possibilitats econòmiques i menys simpaties entre els socis, tenen ben poques possibilitats de cara a la presidència. El primer, home que ha estat en oposició clàssicament front al "porró", pot arribar a juntar-se amb l'Ariño; el segón, propietari de tres agències de viatges, podria anar al costat d'en Núñez.

Aquestes són les alternatives que se li ofereixen al soci: o continuisme o "canvi" li diuen; i tots li prometen l'oro i el moro: campionats que es guanyaran, noves instalacions a construir, participació a la vida del club... etc. De fet, tindrà de decidir entre dues opcions lligades clarament al gran capital català i la alternativa de la petita burgesia, mínimament sensibilitzada per l'ampliació de la pràctica esportiva.

En els dos casos es tracta d'una opció restringida als aproximadament 60.000 socis de l'equip. I és evident que des d'una òptica burgesa es pot considerar aquest "affaire" com a intern del club, però nosaltres som dels que pensem que les instalacions esportives no tenen perqué ser privatives de ningú. Defensem el caràcter públic de les instalacions esportives i la seva gestió democràtica des de la base, en front de les màfies i grups de pressió que utilitzen l'esport com a negoci. El dret a l'esport i a l'espai lliure es quelcom prou seriós com per a jugar-hi tots.

(1) Cal assenyalar que és la primera vegada en la historia del "deporte nacional", que es fan eleccions a la presidència d'un club per sufragi universal, en lloc de seguir el clàssic sistema de compromisaris, totalment manipulable des d els diversos "clans" econòmics. Tanmateix, la democràcia "culé" no deixa de tenir un regust UCD: no votaran els menors d'edat ni els socis amb menys de 4 anys d'antiguitat..

(2) No us penseu que això del "Congrés del soci" es cap mena de "soviet esportiu". En paraules del mateix Ariño: "Un congrés format per socis que anessin respaldats per 50 signatures, constituit per unes 400 persones..." ■

Pep Roca.

EL BARÇA: MÉS QUE UN CLUB...

I mai tan ben dit: es interessant saber que cada 1er de gener, just quan els bancs es troben buits degut a les pagues extres de Nadal, el club ingressa més de 200.000.000 ptes. producte de la renovació de carnets, que es fa segons l'any natural. En canvi, la renovació d'abonaments va per temporades, és a dir que es realitza la mateixa operació de posar diners als bancs a l'agost... just després de les pagues del 18 de juliol. Així s'entén l'agraïment que li deuen tenir els bancs al Barça, i cóm hi juguen els interessos econòmics en aquestes eleccions. Darrera el Club hi ha el Banc Industrial de Catalunya, la Banca Catalana, el Banc d'Europa, el Banc Condal, etc.

Igualment cal remarcar que per fitxatges de jugadors (que algunes temporades han arribat als 40 milions) s'acudeix a préstecs bancaris pagant els interessos corresponents. Així s'entén també que es descuidi la cantera i es prefereixi la importació; resulta més senzill i més sustanciós. El muntatge económic queda una vegada més posat en evidència.

La corrupció, però, no ve d'ara ni de poc: fa anys que hi ha comerç amb jugadors infantils, comissions publicitàries sota mà, percentatges als Tour Operators, extranyes compres de terrenys ahont es prometien ciutats esportives pel soci que avui no són més que deserts, directius accionistes d'empreses que facturen partides al club superiors als 10 milions anyals, etc.

Així no és extrany que a hores d'ara el club degui més de 700 milions i que havent-ne de pagar 344 només en disposi de 37, a més de tenir el seu patrimoni invendible. ■

VIDA DEL PARTIT

La Comissió de Formació del Comité Nacional de Catalunya anuncia el començament d'un nou cicle de formació marxista bàsica el dia 17 d'abril a les 7 h. de la tarda. Tots els i les camarades interessats poden inscriure's al nou cicle acudint al local de la LCR del carrer Trafalgar el proper dia 17, en què tindrà lloc la presentació del pla de treball.

El conjunt de xerrades del nou cicle és el següent: 1/ Classes socials i Estat. 2/ Reforma i revolució: la socialdemocràcia. 3/ La teoria de la Revolució Permanent. 4/ Origens de l'stalinisme. 5/ La crisi de l'stalinisme: l'eurocomunisme. 6/ El programa de transició. 7/ El partit revolucionari. 8/ Revolució i guerra civil a l'Estat espanyol (1931-39). 9/ El socialismo que volem. 10/ Història de la IV Internacional.

Les xerrades tindran lloc cada dilluns a les 7 h. de la tarda al local del carrer Trafalgar. Els companys i companyes interessats en què es realitzi un altre cicle de xerrades pel matí o un altre dia a la tarda poden fer arribar les seves propostes a la Comissió de Formació a través dels òrgans corresponents. ■

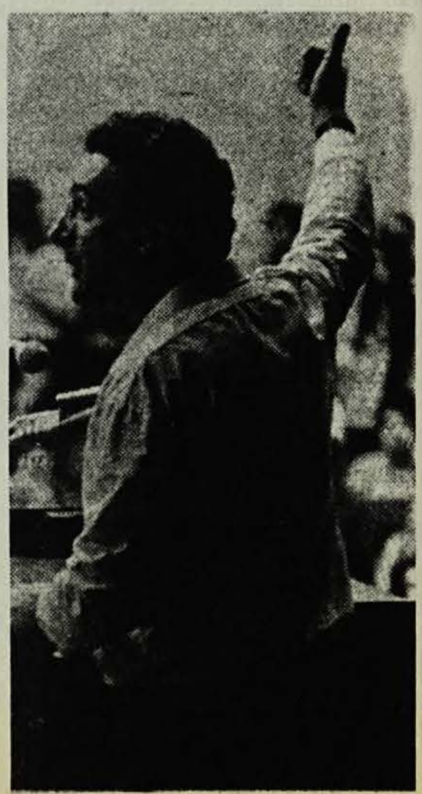
debat sobre l' EUROCOMUNISME

amb la participació de:

ERNEST MANDEL Membre del Secretariat de la IV Internacional (Autor del llibre "Crítica del Eurocomunismo" d'Editorial Fontamara).

JORDI BORJA Membre del Comité Executiu del P.S.U.C.

J.M.VIDAL VILLA Profesor d'Economía Internacional de la Universitat de Barcelona).

AULA MAGNA de la UNIVERSITAT (Plaça Universitat)

— Amb el patrocini del Centre d'Estudis Històrics Internacionals.

DIVENDRES 7, a les 7 del vespre